

KI LEHET JÉZUS TANÍTVÁNYA? TANÍTVÁNYSÁG 2. RÉSZ

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2024. szeptember 29.

Ahogy ígértem legutóbb, egy tanítás-sorozatot kezdtem pár hete, most újra rám került a sor, hogy itt állhatok. A Tanítványság című sorozat 2. részét fogod ma hallani és azt a címet adtam ennek az üzenetnek, hogy: *Ki lehet Jézus tanítványa?* Belefogunk menni a mélységeibe, mélyebben, mint ahogy a múltkor ezt elkezdtük. Azonban tettem egy ígéretet, amit nem felejtettem el és szeretném, ha ez egy ideig tartó hagyomány lenne nálam, hogy amíg itt állok előttetek, addig az üzeneteim előtt egy-két mondatban, pár percben beszélnék nektek arról a gyógyulásról, amely Jézus Krisztusban a miénk, amely nekünk adatott. Ehhez a mai választott igeversem a Példabeszédek 4. fejezetéből a 20–22-es vers. Szeretném ezt felolvasni és szeretnék erről egy pár gondolatot mondani.

Példabeszédek 4,20–22.

20. Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédeimre hajtsad füledet.

21. Ne távozzanak el a te szemeidtől, tartsd meg ezeket a te szívedben.

22. Mert életük ezek azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség.

Halleluja! Egy másik fordítás úgy mondja ezt az utolsó tagmondatot, hogy az egész testüknek orvosság. Úgy hiszem, hogy időként ki kell vennünk az elménkből bizonyos dolgokat ahhoz, hogy az igazság oda beférjen. Az értelmünk el van borítva nagyon sokszor olyan dolgokkal, amik nem a valóságot, nem a bibliai valóságot tükrözik, hanem bizonyos olyan elképzeléseket, amelyek a hagyományaink, tradícióink, a vallásos elképzeléseink miatt vannak ott. De itt az Ige azt mondja magáról, hogy Isten beszéde orvosság. Isten Igéje, amit felolvastam, önmagában is orvosság, gyógyszer.

Tehát a Biblia az Isten Igéjét gyógyszernek, orvosságnak nevezi és azt mondja, ha ez az Ige beléd kerül, ez az orvosság beléd kerül, akkor az az egész testednek egészséget hoz. Halleluja! Ez olyan jó, ezt már hallottam. Oké, ezt már mondtad, ezt már hallottam mástól is. De kérdezem én: ha a fizikai értelemben fogsz egy gyógyszert, lehet az fájdalomcsillapító, gyulladáscsökkentő, vérnyomáscsökkentő, vagy egy adrenalin, ami megemeli a vérnyomásodat, vagy bármi más, ha az kívül van rajtad, a tenyeredben akár, vagy az asztalodon, az segít rajtad? Nem. Mit kell tenned azzal a gyógyszerrel, hogy a te testedre hatást gyakoroljon? Be kell vened! Eggyé kell válnia veled!

Az az Ige, amit csak olvasunk, ami csak a fejünkben van, az még önmagában kívül van tőlünk. Belénk kell, kerüljön, hogy belülről kifejtse a hatását és mivel ezt sok beteg ember keresztényként nem tette meg és nem feltétlenül tudja, hogyan csinálja ezt, ezért nem működik számára ez az alapvető igazság, hogy az Ige a gyógyulás. Az Ige az orvosság. Jézus maga a gyógyító és ez a Gyógyító benned él. A Gyógyító soha nem hagyott el téged, mióta újjászületted. Soha egy pillanatra sem került tőled kívülre. Mindig is ott élt, mióta újjászületted, a szívedben, a szellemedben. Az Igét úgy kell magadba tenned, hogy az kijelentésként éljen benned, hogy az hatékony legyen számodra. Működni fog a számodra akkor, ha bekerül a bensődbe. Ha olvasod, el tudod felejtetni.

Ha nem elmélkedünk rajta, ha nem gondolkodunk róla, ha nem emésztjük ezt meg, akkor nem tudja kifejteni azt a hatását, amiért rendeltetett. Részeddé kell, hogy váljon, ugyanúgy, ahogy részeddé válik az, amit megeszel. Ami bekerül a szádba és lenyeled, az valamilyen formában a részeddé válik. Átalakul energiává, hővé stb. és megvan ennek a biológiája. Az Ige is bele kell, hogy kerüljön a szívedbe, a lelkedbe, a gondolataidba, a teljes benső valódbe, hogy ki tudja fejteni azt a hatást, amiért adatott és amiért küldetett. Amikor az Ige utat talál a szívedbe, ez automatikusan hitet eredményez. Nem kell keresned már azt, hogy én hogyan fogok akkor majd hinni. Hogyan tudnék én ebből valamit meríteni magamnak? Kínlódik az ember sokszor, hogy hogyan tudnám ezt elhinni, hogyan tudnám ezt elfogadni? De ez úgy működik, most figyelj, megmutatom. Fogok egy üveg vizet és egy poharat. Mi van ebben a pohárban? Mondanád, hogy semmi. Ez, hogy semmi, ez nem igaz, mert levegő van benne, ugye? Nem, ez nem egy légüres tér, nem egy vákuum. Mi történik

akkor, amikor a vizet elkezdted beletölteni? Mi történik a levegővel? Kiszorul belőle. De jó példa, nem?

Öntöd, öntöd az Igét magadba. A víz minek a szinonimája? Az Igének a Bibliában. Öntöd magadba az Igét. Mi történik a hitetlenséggel? Mi történik a tudatlansággal? Egyszerűen kiszorul. Nem kell kínlódnod azon, hogyan fogsz majd hitben járni, hogyan fog ez működni a számodra. Egyszerűen magadba kell tenned az Igét. Nem csupán az elmédbe, nem csupán a fejedbe, hanem belülre. Ahogy a vizet megiszod és beléd kerül, úgy az Ige is beléd kell, hogy kerüljön, mert az Ige helyes ismerete kiszorítja a hitetlenséget. Isten beszédének helyes ismerete automatikusan kiszorítja a hitetlenséget. Úgy is mondhatnám, hogy Isten helyes ismerete automatikusan kiszorítja belőled azt, ami nem igaz, ami nem valós. Mert az elmének a megújulásával nem e világhoz fogsz már igazodni, a gondolkozásmódod, a sémáid, a rendszer, a filozófiád, ahogy az életről gondolkozol, az nem a világ szerinti lesz, hanem, mivelhogy tele vagy Igével, kiszorult már ez belőled.

Probléma, igen, hogy ez a szint bennünk ingadozhat. Mert nem úgy van, hogy teleiszod egyszer magad a vízzel és utána nem kell innod soha többet. Nem úgy van, hogy egy nap olvasod három órára át a Bibliádat és akkor utána nem kell már évekig, mert annyira tele vagy vele. Újra és újra és újra töltened kell magadba. Ezt Jézus helyes ismerete hozza el az életedbe. Kiszorul minden olyan dolog, ami Jézus helytelen ismerete. Az igazság megismerése szabaddá tesz. Ez lesz majd a következő Igénk mindjárt. Ha az Ige nem távozik el a szemüktől, akkor kénytelenek leszünk magunkat gyógyultnak látni.

Mondom ezt máshogyan: ha az Ige benned él és valóságosan úgy gondolkozol magadról, mint ahogy a Biblia gondolkodik rólad, ahogy Isten gondolkodik rólad és azt éled meg, ahogy, amit a Biblia mond rólad, nem tudsz magadra úgy tekinteni, hogy én beteg vagyok. Nem tudsz magadra úgy tekinteni, hogy én áldatlan, skizofrén, vagy bármilyen gonddal küzdő, depressziós ember vagyok, mert az Ige nem ezt mondja rólad. Amikor egyé válsz az Igével, akkor azt mondod, amit az Ige mond rólad. Azaz, én áldott vagyok, Jézus sebeiben meggyógyultam. Minden áldással meg vagyok áldva a Krisztusban, örvendezek az Úrban mindenkor, halleluja! Mert ez mind igaz az én életemben. Ez kiszorítja belőled a helytelen szavakat, a helytelen gondolkozásmódot, a helytelen, berögzött dolgokat.

Ha az Igén keresztül látod magad, akkor az önmagában elegendő arra, hogy a testednek, lelkednek a gyógyulását megtapasztald. Ha betegnek látod magad, akkor az Ige eltávozott a szemeidtől. Akkor valami másra tekintesz. Akkor nem Jézus van a fókuszban. Nem Jézus van a középpontban. Nem lehetséges Jézusra koncentrálni és azt megélni és azt magadba építve beszélni, élni, cselekedni, amit Ő mondott, közben úgy tekinteni magadra, mint egy vesztesre. Mert Jézus Krisztus nem azért jött, hogy te végig bukdácsolj valahogy az életem nagy-nagy kínlódások közepette, hanem azért jött, hogy tanítvánnyá tegyen. És a tanítvány, ahogy a múltkor alkalommal is olvastuk, mit tesz? Belekerül az Igébe. Belekerül az Igébe.

Most lapozzunk a János evangélium 8. fejezetére, ahol a 31-32-es verset ismétlem abból a tanításból, ami a múltkor elhangzott.

János 8,31–32.

31. Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok;

32. És megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.

Halleluja! Ez egy gyönyörű igevers. Kell nekünk ezek után szabadító szolgálat? Itt van a szabadító szolgálat. Válgál tanítvánnyá! Nem csupán hívővé, hanem tanítvánnyá. Szüksége van embereknek szabadulásra? Természetesen! Rengeteg hívőnek, nem hívőnek szüksége van szabadulásra, mert nagyon sokan vannak, akik a harag, a düh, az állandó viszálykodás, vagy akár a testi vágyak rabságában élnek és igazán szükségük van arra, hogy ezektől a dolgoktól megszabaduljanak. Mit mond itt az Ige? Monda Jézus a benne hívő zsidóknak. Tehát nem az ellenségeknek, nem azoknak, akiknek semmiféle közük nem volt Jézushoz, hanem olyanoknak, akik valamilyen mértékben hittek Őbenne. Azt mondja nekik: Ha ti megmaradtok az én

beszédemben. Ha az Ige megmarad bennetek, ti megmaradtok az Igében, akkor bizonytal a tanítványaim vagytok. Ugye ez azt is jelenti, ha nem maradunk meg az Ő beszédében, ha nem maradunk meg az Ő Igéjében, akkor nem vagyunk tanítványok. Nagyon érdekes kijelentés ez itt.

Szeretnék ma továbbmenni, egy-két olyan Igét felolvasni, ahol Jézus a tanítványság feltételeit és az árát mondja el, hogy mit is jelent egy hívő ember számára az, hogy tanítvánnyá váljon. Tehát amit biztosan tudunk és biztosan látunk, hogy a vallás önmagában megkötözi az embert. Az ószövetség törvényei, ha nincs újjászületett szívben lévő hit, illetve az ember természete önmagában meg tudja kötni az embert és akikhez Jézus itt beszélt, még csak nem is tudták azt, hogy nekik meg kell szabadulniuk. Nem is tudták és elkezdtek vele vitatkozni, hogy mi nem vagyunk rabszolgák. Sok ember nem is tudja azt, hogy szabadulásra van szüksége, de tudod, egy csomó mindent nem lehet kiűzni a másiktól. Démont igen, de a test lustaságát nem lehet kiűzni a másiktól. A helytelen gondolkozásmódot senki nem tudja kiűzni belőled. Bármennyire is szeretné ezt sok ember, hogy úzzétek ki belőlem a lustaság szellemét. Nem, testvér. Nem lehet kiűzni. Neked kell uralmat vened a tested felett és neked kell egy csomó mindent megtenned a Szellem ereje által!

Az igazság megismerése szabaddá tesz, mert az mondta itt Jézus a 32-es versben: és megismeritek az igazságot, és az szabaddá tesz. Tehát nem az igazság tesz szabaddá önmagában, hanem az igazság megismerése. Az igazság rendelkezésre áll milliónyi ember számára. Rendelkezésre áll a Biblia a könyvespolcon otthon. Sőt, a telefonon most már rajta van. Nincs ember a földön szinte, akihez ne jutna el az igazság, mégsem szabadok. Ennek az Igének belénk kell kerülnie ahhoz, hogy igazán hatékony és működőképes legyen és a tanítványságnak ez az egyik fokmérője, vagy belépő szintje, hogy mi szeretjük az Igét. Nemcsak Istent szeretjük, nemcsak Jézust szeretjük, hanem azt is, amit Ő mondott. Alárendeljük magunkat az Igének és úgy hiszünk, ahogy azt Ő mondja, hogy higgyünk és azt hisszük, amit Ő mondott és úgy csináljuk, ahogy Ő mondja.

Ez nagyon világos és nagyon egyértelmű, de sok embernek nem egyértelmű az, hogy gyakorlatilag a sátán rabságában vannak akkor, amikor a saját természetük uralkodik felettük úgy, hogy közben hisznek Jézusban, újjászületett keresztények. Van egy csomó drága keresztény testvérünk, aki újjászületett, de nem akar, nem hajlandó megtérni. Ugye a megtérés kifejezés nagyon divatos manapság a karizmatikus körökben. Meg kell térted Jézushoz! Ez így van a szónak abban az értelmében, hogy hátrahagyod az életed és Jézushoz jössz, újjászületsz, de ez egy egyszerű dolog így az újjászületésre vonatkoztatva.

Viszont megtérni igazából nem a világnak kell, hanem a keresztény embereknek. A világnak újjá kell születnie, nem is tud magától megtérni. A megtérés alatt értem azt, hogy megváltoztatni azt, amilyen életet él. A keresztény embernek azt az életet kell megváltoztatnia, amelyet él. A keresztény embernek kell megtérnie újra és újra és újra, kiigazítva, hozzá igazítva magát, az elméjét, az érzelmeit, a gondolkozásmódját ahhoz, amit Isten mond. Mert van egy csomó hívő testvérünk, barátunk, akik hazudoznak. Hogy lehetséges az, hogy hívő ember hazudozik újjászületett létére? Találkoztál már ilyenekkel? Szomorú, de vannak ilyenek. Vannak, akik erkölcstelenségben élnek és hisznek Jézusban, mert ez itt önmagában nem üdvösség kérdése, bármennyire is azt gondolják az emberek. Az újjászületés belépőkártyát jelent a mennybe, de a test megfeszítése egy élethosszig tartó folyamat és ki milyen szinten van ebben, ki milyen mértékben haladt ebben előre, úgy tud ebben magasabb szintre jutni. Rengeteg hívő ember van, még gyülekezetbe is jár, aki pontosan úgy éli a hétköznapjait, mint ahogy a világban élnek az emberek. Ez bizonyíték arra, hogy ezek a hívő emberek nem tanítványok és nem a kritika és nem a nyomás az, amit szeretnék mindenféleképpen rátok helyezni ma, mert mindannyiunknak vannak olyan dolgaink, amikben változni kell. Egyikünk sem tökéletes, egyikünk sem tud semmiféle szabály, vagy törvény, rendszer szerint tökéletes életvitelt élni. Hála Istennek, hogy rá vagyunk szorulva az Ő kegyelmére, amely csodálatos dolog nekünk, de felszólításunk van arra, hogy tanítványokat neveljünk.

De tanítványt ki tud nevelni? Egy tanító, aki tanítvány. Nem lehetséges tanítványt nevelni úgy, hogy valaki olyan akar tanítványt nevelni, aki önmaga nem tanítvány. Arra vagyunk elhívva, nem

csak a vezetők, akik itt szolgálnak, hanem mindannyian, te is, én is, egyenként, hogy tanítványokat neveljünk. Azaz te, aki ott ülsz a széken most velem szemben, vagy hallgatsz, vagy nézel minket az interneten keresztül, azt mondja az igei felszólítás a te számodra, hogy tanítvánnyá kell válnod és tanítványt kell képezned! Gondolkodtál-e már így saját magadról? Néztél-e már így saját magadra, hogy nekem oda kellene eljutnom, hogy képes legyek arra, hogy másokat tudjak inspirálni, másokat jó értelemben tudjak befolyásolni az életvitelemmel, a tanácsaimmal, a szavaimmal, a viselkedésemmel, tudjak emberekre jó hatást gyakorolni, hogy ők is tanítvánnyá váljanak? Mert ez az, amire elhívást kaptunk. Ez az, amit neked, nekem, mindannyiunknak tenni kell. Nagyon sok ember pedig csak újjászületett, de nem igazán akar tovább lépni, vagy beljebb menni.

De miért is jó, az, hogy tanítvánnyá válunk? Ezt pontosan elmondta itt Jézus. Azért, mert a szabadság így jön el az életedbe. Vannak igeversek és szeretném ezeket felolvasni, amelyek azt mondják, hogy bizony az élet dolgaiban, a hétköznapi életedben nem lépsz be egyből a tökéletességbe azáltal, hogy újjászületél. A szellemedbe beköltözött Jézus, a Szent Szellem kitöltetett és nagy boldogság van ott legbelül, mégis nagyon sok keresztény ember depressziós, rossz elképzelései vannak. Fél a jelentől, fél a jövőtől, kesereg a múlt miatt, önsajnálásban van, irigységben van és lehetne ezeket sorolni. Ezek valamelyike igaz mindegyikünkre valamilyen szinten.

Tehát mindannyiunk számára a felhívás Jézustól, hogy váljunk tanítvánnyá. Miért? Mert a tanítvány megismeri az Igéből az igazságot és ez az igazság megszabadítja őt. Megszabadítja őt a depressziótól, megszabadítja őt a betegségektől, megszabadítja őt a kárhoztatás érzésétől, a félelmektől és rengeteg olyan dologtól, ami rabságban tartja az embert. A tanítvány akar tanulni és kész rá, hogy tanuljon. Ha nem kerülünk bele az Igébe és az Ige, azaz Isten beszéde nem kerül belénk, akkor nem jön el az a világosság, amire vágyunk oly régóta, hogy az minden területén az életünknek valóság legyen. Ha nem kerülünk bele az Igébe, akkor ennek a világnak a rendszere és rossz értékrendje fog tovább tanítani bennünket. Akkor a híradásoknak a depressziós, félelemmel teljes jövőképe fog uralkodni felettünk.

Ha az Ige nem uralkodik felettünk, akkor valami más fog uralkodni felettünk. Olyan ez, mint amikor mondták nekem néhányan, hogy amikor dühös leszek, nem tudok uralkodni magamon! Megkérdeztem: és akkor ki uralkodik rajtad, ha nem te uralkodsz magadon? Gondolkodjunk el ezen. Amikor nem tudunk uralkodni az indulatainkon és az érzelmek, az indulatok, a harag és mindenféle rossz jellembeli megnyilvánulás, az önközpontúságunk eluralkodik rajtunk, akkor ki uralkodik rajtunk, ha nem mi? Félelmetes kérdés ezzel őszintén szembenézni.

Mi arra vagyunk elhívva, hogy uralmat vegyünk a saját életünk felett Jézus nevében és Ő az, aki segít nekünk ebben. Tehát, ha nem kerül az Ige belénk, akkor rossz gondolati sémák visznek tovább minket az életben és senki nem ezt akarja, hanem azért járunk gyülekezetbe, közösségbe, hogy megismerjük az igazságot. De önmagában az, hogy gyülekezetben hallasz egy órát prédikálni valakit, arra elegendő, amire elegendő egy vasárnapi ebéd neked otthon. Következő hét vasárnapig nem bírod ki vele. Le fogsz fogyni. Lehet, hogy ezt szeretnéd is, de igei értelemben nekünk jóltáplálnak kell lennünk. Igei értelemben nekünk azoknak kell lennünk, akik tele vannak, mint a pohár a vízzel, hogy kiszoruljon belőlünk mindaz, ami nem oda való. Az igazságot meg kell tapasztalnod és a véleményedet pedig meg kell változtatnod. Tudom, hogy ez egy nagyon kemény kifejezés és lehet ezt szelídebben, lehet ezt lágyabban mondani, lehet ezt még határozottabban is mondani, de ez az igazság. A véleményedet az élet bizonyos dolgairól meg kell változtatnod és nem arról beszélek, hogy melyik a finomabb, a karamella, vagy a vaníliafagylalt, nem ezzel kapcsolatban kell a véleményedet megváltoztatnod, hanem az életben a hozzáállásod a betegséghez, a szegénységhez, a másik emberhez, az ellenségedhez való hozzáállásod, akár a politikai rendszerhez való hozzáállásod is az Ige szerint kell, hogy elváltozzon. El kell változnia a hozzáállásodnak a homoszexualitáshoz, a perverziókhöz, azokhoz a dolgokhoz, amelyek Isten Igéjével ellentétesek, úgy, hogy Krisztus természete uralkodik felett. Azaz, szereted az igazságot és gyűlöled a hamisságot. Halleluja! De nem megyek ebbe bele, mert akkor aztán nem érünk a végére. Lapozzatok a Római levél 12.

fejezetére, szeretném felolvasni azt a nagyon sokat használt, nagyon sokszor említett 1-es, 2-es verset, így hangzik:

Róma 12,1–2.

1. Kérlek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, ez legyen a ti józan szolgálatotok.

2. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújítása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.

Ámen. Ezek olyan alap Igék, amelyek az életünk alapigazságait tartalmazzák, ami egy élethosszig tartó folyamat. Ez azt jelenti, hogy az Ige, a szónak a szép és jó értelmében - mostanában nagyon körbe kell a szavaimat csomagolnom, hogy nehogy valaki ezt félreértse, mert hajlamosak vagyunk arra, hogy nem azt értjük meg a másinak a mondanivalójából, mint amit mondani akar, de akkor is így mondom el - az Ige nyomást gyakorol ránk.

Maga az Ige nyomást gyakorol ránk. Nem mi egymásra, nem a törvény szava ez, nem az erőltetés, nem a kínlás, nem az ostorcsattogtatás ez az igevers Isten kezében, hanem azt mondja - és Pál apostol itt szinte könyörög a hívőknek -, hogy könyörgöm, szánjátok oda a testeteket élő áldozatul, könyörgöm az Istennek irgalmasságára, újítsátok meg az elméteket, újítsátok meg, legyetek összhangban az Igével! Mert ez alapján az Ige alapján nyilvánvaló és egyértelmű, hogy az újjászületés nem garantálja önmagában a győztes életet. Az újjászületés azt garantálja, hogy a mennyországba fogsz jutni, amikor ezt a testet hátrahagyod és ezzel mindannyian szembesülünk. Idővel mindannyian. Eljön az idő és ebből a testből kilépünk. A szellemed és a lelked kilép és megy a mennybe ha újjászületél, de ebben a testben élni azt jelenti keresztényként, hogy magamra öltöm mindazt, amiért Jézus meghalt értem és nem engedem meg, hogy e világ rendszere, a sátán sok hazugsága, ez a sok értéktelenség, ez a mindenféle gonoszság ami a világban van, oly mértékben hatást gyakoroljon rám, hogy én ne legyek boldog, ne legyek egészséges, ne legyek jólétben, ne legyek olyan áldott helyzetben, amit az Ige garantál nekem, amiért Jézus meghalt.

János 10,10.

10. A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.

A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson. És mit mond Jézus? Én azért jöttem, hogy életük legyen, életetek legyen és hogy bővülködjetek. Hol és mikor? Majd a mennyben? Nem! Itt és most! Itt legyen életünk, itt legyen bővülködésünk, itt legyen gyarapodásunk! Ahogy nyáron az üzenetekben hallhattad tőlem, ez a gyarapodás lelki, anyagi, mindenféle tekintetben. Nem öncélú, nem csupán rád mutat, hogy neked kell gyarapodnod, a te egzisztenciális és lelki békeséged érdekében csupán, hanem azért, hogy ebből a túlaradásból másoknak is jusson.

Azt akarja Isten, hogy te egy csatorna legyél, az áldás rajtad keresztül kiáradjon mások felé. Így kell látnod ezt és így kell gondolkodnod magadról. Így kell neked ezzel kapcsolatban gondolkodnod. Nem csak azért halt meg Jézus, hogy a mennybe jussunk. Ha csak ezért halt volna meg, hogy a mennybe jussunk és semmi más értelme nem lett volna, akkor a legjobb az lett volna, ha az újjászületésünk pillanatában azonnal meghalunk és megyünk a mennybe, de nem csupán ezért halt meg Jézus, hanem azért, hogy egészségben, örömben és békességben éljük az életünket és egy győztes életet éljünk.

Úgyhogy felhívta a figyelmet arra, ha komolyan veszed a velem való együtt járást, annak ára van. Mert mindezek mellett téged üldözni fognak miattam. Mindezek mellett egész életedben árral szemben fogsz haladni egész életed végéig. Mert lesznek, akik elfogadnak és lesznek, akik nem fogadnak el. Lesznek, akik szeretni fognak ezért és lesznek, akik utálni fognak, mert te Jézus hívő vagy. Lesznek, akik felnéznek rád és azt mondják, hogy én is olyan akarok lenni, mint te, mert olyan vonzó az, akiben te hiszel és én is akarok egy ilyen életet! És lesznek, akik azt mondják, hogy ostoba, bolond szektás. Elment az eszed? Hogy lehet ennyire nagyon Jézusos lenni, ennyire nagyon fanatikusnak, vagy radikálisnak lenni?

Ezek benne vannak a csomagban, hogy Jézussal együtt járunk. De megéri vajon? Ez itt a kérdés. Megéri vajon? Úgy gondolom, hogy ez nem kérdés önmagában nekünk, akik már nagyon sok mindent megtapasztaltunk. Abszolút megéri. Ha arról gondolkozol, hogy igazi döntést hoznál Jézus mellett, akkor mérlegelned kell bizonyos dolgokat. Az újjászületéssel sokszor az ember csak elfogadja a hitet, megvallja, ami benne van, de a tanítvánnyá válás egy olyan odaszánás, olyan elköteleződés, aminek ára van.

Amikor kitartasz az Igében – visszakanyarodva egy kicsit még az előző gondolatra –, akkor megszabadulsz. Nagyon sok keresztény ember életéből ez hiányzik. Annyira szeretném látni nagyon sokatokat életében, hogy különböző lelki, testi problémáktól megszabadultok. Segítünk ebben, ezért vagyunk itt. Erről is szól egy közösség, a gyülekezet, hogy segítsük egymást. Azért van tanítás, hogy te szintről szintre, hitről hitre épüljél, növekedjél és, hogy valódi változás legyen az életedben előre, nem visszafelé.

Ahogy egy asszony méhében megfogon a gyermek, megfogon a mag, ugyanígy kell valahogy megfogannia Isten Igéjének is a szívedben. Tudom, hogy ez egy nagyon érdekes példa és hasonlat, de azért mondom, mert a Biblia beszél erről így. A feleség nem attól fogon meg, hogy a férje megfogja a kezét. Ó, micsoda döbbenet! Nem attól fogon meg a feleség a méhében egy gyermekkel, hogy egy tányérból evett a férjével, vagy egy pohárból ivott utána. Nem ettől! Hanem attól, hogy van egy nagyon közeli, intim, bensőséges kapcsolat közöttük. Így lehetséges csak, hogy megfogonjon egy gyermek, egy piciny kis élet egy asszony méhében.

Tudod, hogy erre a Bibliában van egy szó, erre az intim közeli kapcsolatra, egy kifejezés, ami már az 1Mózes 4-ben ott van, és ez a szó, az „ismer” szó. Ez az „ismer” szó ott hangzik el először, amikor az 1Mózes 4,1-ben azt mondja az Ige: Ismeré Ádám az ő feleségét, Évát, aki fogad vala méhében, és szüli vala Kaint.

Azt mondja, hogy ismeré Ádám Évát. Mire utal ez? Ez egy szexuális kapcsolatra utal itt, a fizikai síkon. Az Ige ugyanígy az intim közelségünkbe kell, hogy kerüljön ahhoz, hogy megfogonjon bennünk, hogy az gyümölcsöt, gyereket tudjon szülni bennünk, hogy megteremje azt, amiért küldetett, hogy ne a porba hulljon az Ige, vagy ne a tövissek közé, hanem a jó földbe. A jó földbe esett gabonamag, vagy bármilyen mag is ott a földben fogon meg, gyökeret ereszt először lefelé, aztán fölfelé növekedik. Ismerjük a természetből is és az Igéből is ezeket a példákat. Nekünk ugyanúgy kell az Igét ismernünk, mint ahogy ismeri a férj a feleségét. A szónak abban az értelmében, hogy közel kell kerülnünk hozzá.

A legfontosabb dolog a számunkra, hogy belekerüljünk Isten Igéjébe és tanítványokká váljunk. Egy nagyon-nagyon fontos dolog. Az Ige ismeretének hiánya alkalmatlanná tesz bennünket arra, hogy tanítványokká váljunk, tehát alap dolog, kulcs dolog az Igét ismerni. Az Igét nem csupán fejben, lexikális tudásként kell ismerni, hanem úgy, hogy ismerem a Szerzőt, ismerem a Szellemet, mert a Szellem az, aki élővé teszi, megeleveníti a számomra az Igét.

Tehát, amit nekünk tennünk kell, az Igébe bele kell dugni az orrunkat és kérni kell a Szent Szellemet, hogy elevenítse azt, hogy élővé váljon a számunkra. Hogy olyan emberek legyünk, akik nem másoktól hallottunk csak kijelentéseket és nem mások hitén élünk és nem mások imádságain utazunk hús, harminc, ötven évet, hanem képesek vagyunk arra, hogy másokat tanítványozzunk, hogy másokat felneveljünk.

Gondolj bele, amikor egy kisbaba megszületik, a szülei nevelik teljes hitükkel, szeretetükkel, tudásukkal sok éven keresztül, mondjuk hús évig tanítják az élet alapvető dolgaira a korának megfelelően. Először járni, aztán beszélni, aztán a tanárok írni, olvasni és egy csomó ismeret van, amit a gyermek eltanulhat otthon és hozunk is magunkkal otthonról sok mindent, de ha az élet alapvető dolgaira kell nevelni egy harminc, negyven éves embert, akkor az a szülő vagy elrontotta a nevelést, vagy a gyerkőccel van valami probléma. Igaz? Mert az az ideális, ha egy huszonöt, harminc éves ember már képes arra, hogy ő is neveljen gyerekeket. Érted, ugye? Azt mondja a Zsidókhöz írt levél szerzője az 5. fejezetben, hogy nektek már tanítóknak kellene lenni. Megdorgálja őket. Nektek már

képesnek kellene lennetek arra, hogy másokat tanítványozzatok. Ez olyan igevers megint csak, ami úgy felébreszti, felnyitja az ember szemét.

Ahhoz, hogy az ember tanítvánnyá váljon, hogy az ember komolyan vegye a Jézussal való együtt járást, hogy az ember igazán odaszánt életet éljen és tényleg beledugja az orrát, az idejét, a szívét az Igébe és engedi, hogy a Szent Szellem tanítsa, ahhoz bizony önmagunknak meg kell halni. Ezt nem tudom másképpen fogalmazni és azért nem is akarom másképpen fogalmazni, mert Jézus pontosan ugyanígy fogalmazza. Ez nem megy úgy. Vagy magunknak élünk, vagy Jézusnak. Ez egy nagy víz-választó a tanítványság, vagy a nem tanítványság között, hogy kinek éled az életedet. A saját elképzeléseidet akarod megvalósítani, saját magadat akarod megvalósítani akár a gyülekezetben, vagy egy szolgálatban, a saját elképzeléseid, a saját vágyaid után akarsz menni, vagy Jézus vágyai, Jézus szíve, Jézus elképzelései érdekelnek igazán.

Hidd el, hogy amit neked Jézus szánt, az a legjobb a te számodra. Hidd el, hogyha te abba belekerülsz, akkor sokkal boldogabb, kiegyensúlyozottabb, gazdagabb, gyarapodóbb, szuperlatívuszokban lehetne beszélni, hogy milyen minőségibb életet tudsz élni, mint a legtökéletesebb életút, amit te saját magadtól tudnál magadnak élni. Úgyhogy egy kihívása az életünknek, hogy megtaláljuk azt, hogy mire hívott el minket Isten. Ami nem kihívás, hogy megtaláljuk, hogy felismerjük azt, hogy tanítványnak hívott el, vagy nem. Igen, tanítványnak hívott el mindannyiunkat.

Mindnyájan tanítványok vagyunk? Minden keresztény, minden gyülekezetben, mindenhol tanítvány? Egyáltalán nem. Mindenki saját magáért felel ezzel kapcsolatban. Mindenki saját maga hozhatja meg a döntést, hogy odaszánja-e magát erre, azon túl, hogy elfogadtam-e Jézust, hogy komolyabban és komolyan veszem Őt. Ehhez bizony meg kell halni önmagunknak. Időnként le kell mondani a tévéről. Időnként le kell mondani, hogy órákat lógnak a Facebook-on. Időnként le kell mondanom arról, hogy a TikTok-ot pörgessem fél órát, órát, másfél órát, két órát.

Ki az, aki mosolyog? Ki az, akiről beszéltem most? Magamról beszéltem most, természetesen. Időnként le kell mondani a hobbiról. Miért? Mert a tanítvány tanul és a tanítványnak ugyanannyi ideje van egy nap, huszonnégy óra, mint egy hívőnek, aki nem tanítvány, mint egy világi embernek, vagy mint egy ateistának. Huszonnégy óra áll rendelkezésünkre mindannyiunknak egy napból, és ennek a beosztása a mi dolgunk. A család, a munka, az alvás és rengeteg dolog, amit természetesen meg kell tennünk ebből az időből kigazdálkodva, de ezeket is lehet úgy végezni, hogy közben tanítvány vagyok. Miközben elvégzed a munkádat helyesen és jól a munkahelyeden, tudod ezt úgy végezni, mint egy tanítvány és tudod úgy végezni, mint egy olyan ember, akire nem büszkéek a munkatársai, vagy a főnöke.

A tanítvány azt tűzi ki célnak, hogy olyan lesz, mint a mestere. Ehhez képest nagyon sok hívő ember még a gondolati szinten sem gondolja azt, hogy győzelemben kellene járnia, egészségben és jólétben. Sőt nagyon sokszor, nagyon sok gyülekezet ma is a szenvedéseket, a hiányokat, a betegségeket jó dolognak tartják. A rossz dolgokat jónak mondják, a jókat pedig rossznak mondják, ahogy a Biblia is írja. Meg van írva előre, hogy ez így van és így is lesz. Mi ne ilyenek legyünk! Mindez visszavezethető oda, hogy nem ismerték meg a Mesterüket és nem lettek tanítványok. A tanítvány ismeri a mesterét. Tudja azt, hogy ő mit mondana, azt is, hogy mit nem mondana, mert ismeri. Ismersz valakit, aki nagyon tisztességes, nagyon becsületes. Hosszú évtizedeken keresztül nagyon közeli, baráti kapcsolatban vagy vele és ismered a szívének rezdüléseit is, nagyon mélyen ismered őt és jön valaki kívülről és mond valamit róla, hogy az az illető milyen rossz, gonosz dolgot csinált. Akkor te azt fogod mondani, hogy nem, én ezt nem hiszem el, mert ismerem azt az embert! Ismerem a feleségemet, ismerem a gyermekemet, a barátomat és tudom, hogy ő nem ilyen.

De amikor mondják a keresztényeknek, hogy Isten megbüntetett, betegséggel sújtott téged, elvette a gyermekedet tőled, meg ezeket az ostoba vallásos frázisokat sulykolják, akkor sok ember, mivel nem ismeri Istent, azt mondja, hogy ó, tényleg, igen! Vajon mit követtem el, hogy ezzel sújt engem Isten? De ha ismered Jézust, akkor egyből tudsz válaszolni, hogy nem! Nem hiszem, hogy Ő tette rám ezt a betegséget! Nem hiszem, hogy Ő károsította meg a vállalkozásomat! Nem! Tudom,

hogy Jézus azért jött, hogy életet adjon és, hogy bővülök és tudom, hogy a sátán a tolvaj, aki azért jött, hogy lopjon és pusztítson.

De azt is tudom, hogy nekem a talpamban benne van az erő, hogy rálépjek a sátán nyakára és a csigolyáit megropogtassam egy kicsit. Ez az erő van bennem, mert Jézus bennem él, úgyhogy nem hiszem el ezt a hazugságot Jézusról. De ki tudja ezt megtenni? Aki ismeri Jézust, aki ismeri az Igét. Mit mond az Ige Jézusról? Hogy Ő a testté lett Ige. Az Ige megtestesülése. Fizikai testben Jézus maga, aki bemutatta az Atyát. Aki az ószövetség embereinek kinyilatkoztatta azt, hogy az Atya milyen is valójában. Az ószövetségi emberek többsége nem ismerte Istent abban a valóságban, ahogy Jézus kijelentette és kinyilatkoztatta Őt. Ez az igei ismeret is kell ahhoz, hogy az ember tanítvánnyá tudjon válni. Tehát ismerni kell a Mestert, ismerni kell azt, amit Ő mond és értelmezni kell, amit mond, fel kell fogni és fel kell dolgozni. Ki lehet az Ő tanítványa? Mit mondott Jézus? A Lukács evangéliumra lapozzatok, egy sokkoló igesort szeretnék felolvasni.

Lukács 14,25–27.

25. Megy vala pedig Ővele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak:

26. Ha valaki énhozzám jön, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga életét is, nem lehet az én tanítványom.

27. És valaki nem hordozza az ő keresztyét, és énutánam jön, nem lehet az én tanítványom.

Ha az ember nem ismeri Jézust és csak ezt a pár mondatot hallanánk és kiragadnánk természetesen mind a szövegekörnyezetből, mind az egész Bibliából, akkor azt mondanánk, hogy hát én ezt a Jézust nem akarom követni! Mi az, hogy gyűlöljem apámat, anyámat, feleségemet, gyermekeimet? Szó sem lehet erről!

Jézus természetesen nem erről beszélt itt, hiszen Ő parancsolta azt, hogy szeressük még az ellenségeinket is. Törvénybe volt iktatva az ószövetségben a szülők tisztelete. Az Ószövetségben is írja az Ige, hogy ha hosszú életet szeretnél élni a földön, akkor tiszteld apádat, anyádat és a gyermekek felé olyan hozzáállásod, olyan szereteted legyen, ami Isten szeretete benned.

Akkor mire utal itt? Miről beszél itt Jézus vajon? Van egy másik fordítás, amit megnéztem és igazából ez az egy fordítás adja az én számomra leginkább vissza, amit az eredeti mond, mert szó szerint mondja. Azt mondja itt Jézus, hogy nem lehet tanítványom az, aki ezeknek a feltételeknek nem felel meg. Itt a *lehet* szónak a helyén az a szó van, hogy „dünamai” – nem tudom pontosan kiejteni, nem is feltétlenül ez a lényeg – ami azt jelenti, hogy *képes valamire, meg tud tenni valamit*. Mivel előtte van az, hogy nem, ezért ez azt jelenti, hogy *nem képes* valamire, nem tud megtenni valamit. Tehát nem tud az ember tanítványa lenni Jézusnak, ha ezeket a dolgokat nem teszi így.

Akkor most helyezzük ezt kontextusba, hogy valóban most tényleg utálni kell apámat, anyámat? Tényleg erről van szó? Nem. Ha megnézzük az előbbieket szerint, kifejezőbb ez így, hogy nem tud a tanítványom lenni az, aki jobban szereti apját, anyját, gyermekét, feleségét, meg saját életét ennálam. Mert az Ige valójában ezt mondja. Az Ige más helyen is beszél erről, illetve Jézus egy évvel korábban, tehát ehhez az időponthoz egy évvel korábban, a Máté 10,37-ben ezt úgy fogalmazza meg:

Máté 10,37–39.

37. Aki inkább szereti atyját és anyját, hogy nem engem, nem méltó énhozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogy nem engem, nem méltó énhozzám.

38. És aki föl nem veszi az ő keresztyét és úgy nem követ engem, nem méltó énhozzám.

39. Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és aki elveszti az ő életét énértem, megtalálja azt.

Halleluja! Így egy kicsit más értelme van már, ugye? Nem tudom, hogy mi lenne a legjobb kifejezés arra, amit itt Jézus mondott. Egyszerűen egy erőteljes költői túlzással él Jézus. Száz százalék, hogy nem szó szerint kell értenünk azt, hogy nekünk utálnunk kell a gyerekeinket meg a feleségünket meg a szüleinket, ez természetes. Senki nem gondolja ezt így. Maga Jézus sem gondolta ezt így. Azt mondta, hogy engem viszont oly mértékben kell imádnod, oly mértékben alá kell magad rendelned nekem, oly mértékben azt kell tenned, oly mértékben énram kell fókuszálj és oly

mértékben kell szeretned és tisztelned engem, hogy ehhez képest a szüleid, embertársaid, gyerekeid szeretete, tisztelete szinte gyűlöletnek tűnjön!

Tehát nem arról beszél, hogy az embertársaink felé való szeretet valami alacsony dolog legyen, sőt ez legyen nagyon maga! Meg van nekünk parancsolva, hogy szeressük egymást agapé szeretettel. Csak ha a mérlegre teszem a kettőt, hogy kit szeretek jobban, akkor egyértelműen a tanítvány számára abba az irányba kell elmozdulnia a mérlegnek, hogy Jézust jobban szeretem a saját életemnél. Jézust jobban szeretem a saját lelkemnél, a saját feleségemnél, saját gyermekemnél, a szüleimnél. Mindenkinél jobban szeretem Jézust. Ez a szeretet, hogy Vele együtt járok, hogy az Ő tanítványa vagyok, azt fogja kimunkálni bennem, hogy egyébként a gyermekem, testvérem, feleségem stb. emberek felé a szeretetem Belőle kiáradóan tökéletesebb, szebb, jobb és minőségibb lesz.

Itt egy olyan túlzással él Jézus, nevezzük ezt így, ami semmiképpen sem szó szerint értendő, ugyanakkor nagyon határozottan mondja, hogy nem tud az én tanítványom lenni az, aki a feleségét, gyermekét, szüleit jobban szereti, mint engem. Itt ez egy feltétel. Itt ez egy ár. Ezt Jézus maga mondja, nem én találtam ezt ki. Nem én írtam bele ezt a Bibliába. Ezt Ő saját maga mondja, elég sok helyen egyébként, hogy ez egy kitétel.

Nem tudja az ember teljesíteni a tanítványság követelményeit, ha ez nem így van. A legtöbb fordításban, az összes magyarban gyakorlatilag ezt így olvasod, hogy nem lehet tanítványom az ilyen. Valóban ez is igaz, természetesen, de a szó értelmét így pontosabban adja vissza, számomra legalábbis, hogy *nem tud, nem képes* arra. Nem tudod betölteni a tanítványság követelményeit, ha mindezeket, amiket elmondtam, nem értelmezed jól. Tehát ha nem ismerjük Jézust, akkor önmagában ez a pár mondat borzasztónak tűnik. Ha nem ismerjük Jézus többi kijelentését, ha nem ismerjük azt, hogy Ő meghalt értünk, ha nem ismerjük azt, hogy Ő mennyire szeret minket, milyen áldozatot hozott értünk, akkor ezek olyan gondolatok itt, amiket nehezen venne be a gyomrunk.

De Jézus itt a tanítványságról beszél. Arról beszél, hogy el kell magad kötelezned. Itt nem a gyűlölet a központi gondolatsor ebben, hogy gyűlölnöd kell bárkit is. Itt az elköteleződésről van szó. Az odaszánásról van szó, az önmegtágadásról van szó. Itt a tanítványságról van szó, nem pedig a gyűlöletről. Ezeknek a komolyságáról beszél, amihez képest minden más valami más szinten van. Hadd olvassam ezt föl nektek az Egyszerű fordítás szerint is.

Lukács 14,25–27. EFO

25. Nagy tömeg kísérte Jézust, ő pedig hozzájuk fordult, és ezt mondta:

26. Csak az lehet az én tanítványom, aki hozzám jön, és jobban szeret engem, mint apját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy testvéreit! Igen, csak ha jobban szeret engem még a saját lelkénél is!

27. Aki nem veszi vállára a keresztyét, és nem azzal együtt követ engem, az nem lehet a tanítványom!

Kedves testvérem lefordította a számomra az angol bővített fordítást is. Úgyhogy ezt is felolvasom nektek.

Lukács 14,26. Amplified Bible

26. Ha valaki hozzám jön és nem gyűlöli meg a saját atyját és anyját, a feljük való közömbösség tekintetében, nem hagyja viszonylag figyelmen kívül őket, Isten felé tanúsított magatartásával szemben, és hasonlóképpen feleségét, gyermekeit és fivestvéreit és nőtestvéreit, és akár saját maga életét úgyszintén, ő nem lehet az én tanítványom.

Ezt az Igét is, mint minden egyéb mást a szöveg környezetében és a többi más Igének a fényében kell értelmezni. De nézzük meg az első igeverset, amit fölolvastam. Ha elolvassuk a 25. verset, ahova becsatlakozunk, ahol azt látjuk: „Megy vala pedig Ővele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak:” Tehát nagy tömeg vette Őt körül. Nagy sokaság követte Jézust. Ki az, aki szolgálóként, pásztorként szeretné, hogy nagy sokaság kövesse őt? Minden szolgálónak ez a szíve vágya, úgy gondolja, hogy ez a siker kulcsa, a mércéje és az a lényeg, hogy minél többen követnek engem, annál jobban csinálom a dolgomat. Bizonyára van ebben részizgagság és Jézus is jól csinálta a dolgait, de Őt egyáltalán nem ez motiválta. Mit tett? Odafordult a sokasághoz és mondott nekik valami

olyan keményet, amivel igazán megrostálta őket. Gondolj bele ennek a lelki tartalmába, súlyába. Megy egy csomó ember utána, mert ételt, italt ad nekik, bátorítja őket, meggyógyítja őket és akkor azt mondja, hogy követtek engem? Tényleg? Akkor lehettek a tanítványaim és elmondja ezt a pár igeverset, ha meg nem gyűlölöd, stb.

Igazán megszűri az embereket ez. Igazán megrostálja őket. Igazán elválasztja a hívőt a tanítványtól. Ez az elválasztás sok más tekintetben is jelen van az Igében, ebbe most nem megyünk bele. De itt ez mindenképpen egy olyan rosta, amiből látszik, hogy micsoda magabiztosság volt Jézusban. Micsoda istenközpontúság volt benne, micsoda önbizalom, a szó szép, nemes és jó értelmében. Egyáltalán nem az érdekelte, hogy sokan követik, vagy kevesen. Amikor igazán kemény szavakat mondott a János evangélium 6. fejezetében egy nagy sokaságnak, akik tényleg az ételért mentek utána, hogy innod kell a véretem, enned kell a testemet, akkor sokan megbotránkoztak benne és elhagyták. De nem mondta azt, hogy bocsi, fiúk, ne haragudjatok, nem gondoltam komolyan, vagy hadd magyarázzam el nektek, hogy mit akartam mondani, gyertek vissza! Nem!

Kimondta az igazságot, egyértelművé tette, hogy miről beszél és megkérdezte a tanítványait, hogy ti is el akartok menni? Felajánlotta nekik, hogy ha akartok, akkor ti is elmehettek! A tanítvány ragaszkodik Jézushoz! A tanítvány ragaszkodik, bármit mond a mestere, még ha nem is érti, akkor is. Jézusnak akkor azt mondta Péter, hogy hova mehetnénk? Örök életnek beszéde van Tenálad. Mindent értett Péter? Dehogyan értett mindent! Ki az, aki mindent tud és mindent ért Istenről? Nincs senki! Soha nem is lesz! Ne gondoljuk azt, hogy mi ki tudjuk kutatni a végtelent. Mindent nem, de nagyon sok mindent igen és ez egy elhívás, egy küldetés, hogy egyre jobban megismerjük Őt, mélyebben, mélyebben és mélyebben.

Pál apostol mondta azt, hogy most tükör által homályosan látunk. Neki olyan kijelentései voltak a megigazulásról, a kegyelemről, Isten szeretetéről, ami nagyon kevés embernek. Gyakorlatilag mondhatjuk azt, hogy ő a legelső ember a világtörténelemben, akinek ilyen mélységű kijelentése volt Isten kegyelméről, de azt mondta, hogy tükör által homályosan látok. Nagyon sokat tudott? A szívében nagyon sok kijelentése volt? Rengeteg! Szeretnénk ennek a közelébe érnünk. Ezen dolgozunk! Amikor majd odaát leszünk, akkor majd színről színre látunk mindent, most még homályosan. De akkor is van a tanítványban egy elkötelezettség, hogy még ha nem is értem, még ha nem is tudom, de keresem, kutatom, hogy megértssem. Mert nem akarja Isten elrejtetni előlünk az Ő igazságát. Nem akarja! Ő nem rejtőzködő Isten, nem olyan, aki elbújik a fal mögé, vagy az oszlop mögé, hogy ne találjuk meg. Nem bújóskazik velünk.

Ezekkel a mondatokkal itt Jézus megritkította azt a sokaságot, aki követte Őt és csak az igazán elkötelezettekre szorítkozott. Gyakorlatilag azt mondta, hogy a tőlem való abszolút függés téged az én tanítványommá tesz. Nekem ez az értelmezésem itt ebben. Ha egyetértesz velem, akkor fogadd el, ha nem értesz ezzel egyet, akkor nem muszáj velem egyetértetni mindenben. A Jézustól való teljes függés teszi az embert tanítvánnyá. Az alárendelés.

Van még példa arra, amikor Jézus erről beszélt? Nem is kevés.

Lukács 9,23–24.

23. Mondja vala pedig mindeneknek: Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.

24. Mert aki meg akarja menteni az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét énérétem, az megmenti azt.

A keresztyén egy fájdalmas hely. A keresztyén egy olyan hely, ami azokban a történelmi időkben, amikor Jézust odaszögezték, az nem olyan volt a kultúrában, mint nekünk. Egy szimbólum, egy jelkép, hogy hívó vagyok és a nyakamban lógatom, meg kiakasztom a falra, meg ilyesmi, hanem az a szégyen helye volt, az a halál helye volt. A keresztyén a gyötrelme helye volt. A keresztyén az a hely, ahol az embert kivégezték a római időkben. Aki odakerült, mindenki meztelenül lett oda fűszögezve, hogy a szó mindenféle értelmében szégyenben legyen. Hányszor láttad Jézust ábrázolásokon, festményen, feszületeken, vagy bármin, hogy ilyen kis ágyékkötő volt rajta? Azok tudomásom szerint mind tévesen ábrázolják Őt. A teljes megaláztatás, a teljes elhagyatottság, a legmélyebb hely.

Azt mondja itt Jézus, hogy aki nem veszi fel ezt a keresztet, az nem lehet az én tanítványom. Az ember megint a homlokához csap, hogy nem tudtál volna finomabban fogalmazni, Jézus? Nem tudtál volna egy kicsit máshogyan? De te, Attila, miért beszélsz nekem erről? Miért nem beszélsz inkább arról, hogy milyen szép az élet és csicseregnek a madarak tavasszal és mennyi sok fióka születik, stb. Ez az élet része, de most a tanítványságról beszélek, ami ugyanúgy az életünk része és meg kell látnod annak a szépségét, hogy mi a keresztfelvétel központi üzenete, mi a keresztfelvétel lényegi pontja. Ez a kereszt. Nem az a kereszt, amivel a vallás beoltott minket, hogy bizonyos olyan szenvedések, amik ellen nem tudsz tenni semmit sem, mert az a betegség, az az isiász, az a lumbágó, az a te kereszted, cipeljed csak. Ez egy nagy hazugság!

Azt mondja itt Jézus, hogy ki veszi fel ezt a keresztet? Az ember! Jézus teszi ránk ezt a keresztet? Sehol nem látod ezt így az Igében, hogy Isten bármilyen keresztet rád tenne. Ez a kereszt egy önkéntesen vállalt dolog a tanítvány számára. Soha nem olyan dolog, amit Isten, vagy a világ, vagy az ördög ránk tesz. A kereszthordozás mindig arról szól, hogy én úgy döntök, hogy vállalom az üldöztetést, vállalom azt, hogy meghalok önmagamnak, vállalom azt, hogy a saját életemet eldobom azért, hogy megtaláljam az életemet Őbenne. Erről beszél itt Jézus, hogy aki megtalálja az ő életét, elveszíti azt, és aki elveszíti az ő életét énértem, megtalálja azt. Ez a kereszthordozás, hogy nem a saját vágyaimat, nem a saját elképzeléseimet követem, nem azt, hogy én mit akarok megvalósítani az életben.

Én focista akartam lenni tinédzserkoromban, labdarúgó kapus. Az NB II-ben védtem és arról álmodtam, hogy én leszek majd a magyar válogatott első számú kapusa. Igen, most már nevetséges szerintem is. Mindenféle terveket sző az ember. Nem voltam nagyon rossz benne, nagyon jó sem. Az ember ilyen álmokat sző. Ezek az álmok jönnek-mennek egy gyereknek, semmi gond, de Isten mit álmodott meg velünk, Isten vajon mit gondolt rólunk, Isten mit tervezett a számunkra? Időnként van némi átfedés avval, amit mi gondolunk, de nagyon sokszor Isten valami egész más utat szánt nekünk. Én, aki soha egy viccet nem tudtam elmesélni társaságban, mert annyira szégyenlős, dadogós, befelé forduló voltam, most ide kell állnom és emberek felé kell beszélnem. Nem én választottam ezt, nem én akartam, ez nem az én utam volt. Ilyenből még tudnék sorolni tízet, hogy mennyi mindent csinállok most, amit nem én terveztem magamnak, hogy ezt akarom csinálni.

De ha az ember ezt felismeri és beleáll, akkor egy olyan élet nyílik ki előtte, amit saját magától nem tud megvalósítani, mert ez túlmutat a saját képességein. Úgyhogy úgy gondolom, hogy a tanítvány az az ember, aki hajlandó arra időnként, hogy úgy gondoljon magára, hogy ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tiéd. Ezt nem fogjuk rá és nem húzzuk rá mindenre. Egy fejfájásnál nem mondjuk azt, hogy Uram, ha meg akarsz gyógyítani, meggyógyíthatsz, ha nem, akkor nem! – mert ez hazugság. Ez egy tévedés, mert Jézus sebeivel meggyógyultunk. Isten nem használ soha semmi olyat, sem értünk, sem ellenünk, amiből Jézus megváltott. Isten nem használja a szegénységet meg az autóbalesetet arra, hogy megtanítson téged valamire, de a te akarated, meg az Ő akarata időnként keresztezi egymást. Ez a kereszthordozás, ez az önmagunk életének a letétele, hogy Ő mit akar. Tudod, hol kezdődik ez? Benned! Az énben, az éntudatban, az öntudatban, az egóban, hogy hogyan nézel magadra, mit fogadsz el.

A mi keresztünk lehet bármi, amit az Úr kér tőlünk. Meg kell halnunk a saját gondolatainknak, a saját vágyainknak és alá kell vetnünk magunkat az Ő akaratának. Aki erre nem hajlandó – mondja maga Jézus –, az nem lehet az én tanítványom. Ez az önmegtagadás azonban egyetlenegy módon elfogadható Isten előtt, Isten számára, csakis és kizárólag akkor, ha ez Jézust dicsőíti. Csakis és akkor! Mert gondolj bele, nézz körül a világban, hány és hány ember van, aki bizonyos mértékben, akár sokkal jobb és nagyobb mértékben, mint te, önmegtagadó életet él. Akár egy élsportoló sokkal fegyelmezettebb életet él. Sokkal korábban kel, sokkal jobban odafigyel az étkezésére, sokkal többet mozog és egy igazán önfegyelmezett életet él. Mégis Jézus tanítványa? Persze, hogy nem! Egy buddhista szerzetes a tibeti kolostorban szinte aszkéta módon a testét önkontroll alatt tartva éli az életét, mégis Jézus tanítványa? Nem! A tanítványság lényege, hogy ezt miért teszed. Mert követed

Jézust és Őneki veted alá magad és ezzel Őt dicsőíted. Nem pedig a test fegyelmét, vagy nem magát az önfegyelmet.

Egy szélsőséges példát hadd hozzak: az öngyilkos terrorista is önmegtagadó. Megtagadja saját életét, fölrobbantja magát sok más civil ártatlan ember jelenlétében. Azért ezt jó, ha jól látjuk. Az a helyzet, hogy ez egy bibliai dolog. Erről beszél Pál apostol a Kolosse levélben, azt mondja, amikor erről az önmegtagadásról, erről a testmegfeszítésről, erről az önkontrollról beszél:

Kolosse 2,23.

23. Amelyek ugyan a bölcsesség látszatát keltik az önkényesen választott istentisztelet és alázatoskodás és a test sanyargatása folytán; de nincs bennük semmi becsülni való, mivelhogy a test kielégítésére szolgálnak.

Jó, ha tisztán látjuk, hogy amikor magunkat megfeszítjük és elérünk valami eredményt, akkor nem verjük utána a mellkasunkat, hogy én erre képes vagyok, mert a test dicsekvése ez. Hanem egyszerűen tesszük a dolgunkat, odaszánva, elkötelezve magunkat Jézusnak és Őt magasztaljuk és Őt dicsőítjük a szorgalmunkkal, a kitartásunkkal, az állhatatosságunkkal, a becsületünkkel, a tisztességünkkel, a szavahihetőségünkkel, a krisztusi jellemünkkel, a gerinces viselkedésünkkel. Jézust magasztaljuk!

Néhányan vallást csináltak az önfegyelemből és a test kontrollját dicsőítik Jézus uralma helyett, de az Ige nem erről beszél. A tanítvány nem csupán megtagadja az önző énjét, hanem követi Jézust. Ez egy másik kulcsponthoz vezet, hogy nem csupán megtagadom önmagammat és nem nézem a tévét, hanem nézem akkor a fűszálakat a kertben. Nem! Megtagadom akár a tévé nézést, vagy a fűszálakat, vagy a hobbit, vagy önmagammat és nézem Jézust és követem Jézust. Az egész önfegyelmezett életnek semmi értelme nincs akkor, ha nem Jézust követem. Kicsit olyan ez, mint amikor az ember börtön törvény szerint, mert megmondták neki a gyülekezetben, vagy megmondták neki a betű szerinti igazságot, de közben börtön, nem Jézus a központ és nem Jézusra figyel és nincs vele közösségben és nincs vele kapcsolatban, hanem csak egy pipa a naptárban, hogy na, ezt a napot, vagy ezt a dolgot letudtam. Semmi értelme!

A fókusz ne vesztjük el! Amikor kikerül Jézus a központból, akkor bármit csinálhatunk, rosszá válhat. Amikor Jézus van a központban, akkor sok minden helyessé válik automatikusan. Ha Jézust akarod követni, akkor fölkészülhetsz, mert bizony van valami, ami ez ellen harcol benned. Sokszor mondtuk már, hogy nem a sátán a legnagyobb ellenség, mert a sátán le van győzve, halleluja! A te tested azonban nincs és a meg nem újított érzelmeid sincsenek, az egód sincs legyőzve, azt neked kell uralom alá hajtani. Neked kell ezzel foglalkozni. Ahogy Péter mondja a levelében, hogy „eléritek hitetek célját, a lélek üdvösségét”, azaz a lelked, az érzelmeid, a gondolataid kiszabadítását a jelenvaló világból, hogy ne a világ uralkodjon a te életed felett. A Galata 5,16–17. versek gyönyörűen elmondják ezt:

Galata 5,16–17.

16. Mondom pedig, szellem szerint járjatok, így a testnek kívánságát nem fogjátok véghez vinni.

17. Mert a test a szellem ellen törekedik, a szellem pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.

Te akarsz onnan belülről tanítvánnyá válni, te akarsz onnan belülről igaz lenni, hűséges lenni, - kitartó lenni, de a tested ezt nem akarja. A tested lusta akar lenni. A tested többet akar enni, mint amennyi elegendő. A tested többet akar éjszakázni, mint amennyi elegendő. A tested kicsapongani akar, a tested vissza akar vágni. A tested vissza akar szólni. A tested bele akar rúgni a szomszéd macskájába. Egy csomó mindent akar a tested, ha nincs megújítva. Pár ember teste énbélém szeretne rúgni. Ha nem tehetik meg a lábukkal, akkor megteszik a szájukkal. Ezt fel kell tudni vállalni! Ez ezzel jár, ha keresztények vagyunk.

A test legyőzésében a legfontosabb kulcs a következetesség. Ez önmagában megérne egy tanítássorozatot. Egy-két mondatot hadd mondjak erről, mielőtt befejezem. Ne gondold azt, hogy úgy tudsz kialakítani magadban egy szilárd, stabil, a tanítványságban szilárdan álló keresztény jellemet, hogy egyik nap eldöntöd és a másik nap pedig azzá válsz, hanem sok-sok apró, kicsi, fokozatos dön-

tés, lépésről lépésre növekszik az ember. Nem lehetséges egy ma született csecsemőt három hónap alatt olyan érettségi szintre elvinni, mint egy tíz, vagy tizenöt éves tinédzsert. Megvan a fejlődési metódus, az idő. Az embernek tanulni kell, tanulni, tanulni. A tanulás azt hozza magával, hogy változol, változol, változol. A változás azt hozza magával, hogy fejlődsz, fejlődsz, fejlődsz. Ne legyél saját magaddal szemben elégedetlen. Ne legyél saját magaddal szemben türelmetlen. Ne legyél saját magaddal szemben vádló, hogy nem vagy még ott, ahol lehetnél, hanem nézz előre és lépd meg azt, hogy igen, ma is hozzáteszem, holnap is hozzáteszem és mindennap hozzáteszem. Következésképpen mindig hozzáteszem. Ahogy a sok apró építőkö egy másra épül bennem, úgy válok erős erődítménnyé, mint egy hegyre épített város, mert az alapom Krisztusban van. Nem lehet egy nagy házat fölépíteni egy nap alatt, egy várost meg főleg nem. Egy gyülekezetet sem. Mint élő kövek, épüljétek.

Rengeteg hasonlat van, rengeteg dolog, amit itt lehetne mondani, de engedjétek meg, hogy egy pár gondolattal zárjam. Ne legyek azért túl hosszú. Ez a fajta önismeret és önfejlődés, amin az ember átmegy, vagy át kellene mennie és ez a jellembeli fejlődés, úgy hiszem, hogy nem opcionális. Nem választható dolog, hogy akarom, vagy nem akarom. Természetesen az ember választhat, hogy akarja ezt, vagy nem. Mindannyian választhatunk abban, hogy továbbra is gyülekezetbe járó hívők leszünk, vagy olyan gyülekezetbe járók leszünk, akik tanítvánnyá akarnak válni és akarnak tanulni. Erről fogok majd a következő alkalommal beszélni, hogy mit jelent tanulni és taníthatónak lenni és hogyan tudjuk ezt magunkba építeni. Tehát az, hogy változik az ember, önmagát megismeri, ez egy élet-halál kérdése, a szó szoros értelmében.

Azt hiszem, hogy olyan gyülekezetnek kell lennünk, akik nem a pálya melletti szurkolókat képzik ki – egy sporthasonlattal hadd éljek –, hogy milyen jól kell szurkolni azoknak, akik a pályán játszanak, hanem olyan embereket képzünk, akik képesek arra, hogy a pályán játszanak. Érted a különbséget, ugye? A lelkes rajongó, aki szurkol, tudja mondani, hogy menjetek evangelizálni, imádkoztok értetek! A pályán levő játékos azt mondja, hogy megyek én is veletek és csinálom én is a saját környezetemben. Ez az, pásztor, csináld, melletted állok! – miközben csinálhatod te is azt, amit én, ha nem is feltétlenül úgy, ahogy én teszem.

Tehát van egy kép rólunk, nekem van egy látásom rólunk és neked is azonosulnod kell ezzel a látással. Vedd magadhoz, hogy készülünk arra, hogy nagykorú keresztényekké válunk, akik képesek vagyunk arra, hogy másokat tanítványozzunk és, hogy másoknak, ha kérnek tanácsot, jó tanácsokat adjunk. Ne az érzelmeinkből, ne a véleményünket mondjuk el. A megtartás a bölcs tanácsosok által van. Megtanuljuk, hogy nem adunk tanácsot akkor, amikor nem kérnek tanácsot. Mert, ugye, azt kritikának szokták hívni. Megtanuljuk azt, hogy nem szólunk bele mások életébe. Akkor van jogunk más életében bármit véleményezni magánemberként, ha ő erre megkér minket. Egyébként meg én nem szólok bele abba, hogy te mire költöd a pénzedet, hogyan éled a házasedet, hogyan neveled a gyerekedet. Nem is tehetem meg ezt, mint ahogy te sem teheted meg felém. Ha segítséget kérünk egymástól, akkor tudjuk egymást segíteni, egymás hite által, az Igében való kijelentés által, de ez a tanítványozás, mert a tanítvány megtanulja azt, amit a tanító képvisel. Oly mértékben magáévá teszi, hogy ő is képes lesz arra, hogy másokat tanítson. Jézus azt mondta, hogy az egyháznak ez a küldetése, hogy tegyetek tanítványokká minden népeket.

Ezzel a gondolattal zárom itt, hogy a tanítvány képes arra, hogy tanítványt képezzen. Ezt a célt tűztük ki ennek a gyülekezetnek a számára, hogy tanítványokat képzünk. Ezt a célt kell látnod magad előtt, ezt kell akarnod megvalósítani neked is, ezt kell megélned neked, saját magadnak is. Ha ennek a gyülekezetnek a része, a részese vagy, márpedig igen, akkor ez lebegjen a szemed előtt, hogy akarj tanítvány lenni, mert ez az egy dolog az, ami igazán jó gyümölcsöket hoz az életedben. Ez a legjobb gyümölcsöket hozza az életedben, inkább így fogalmazok. Nem csak a te számodra hoz jó gyümölcsöket, hanem a környezeted számára is. A gyülekezeted számára is, a családod számára is. Ha tanítvánnyá válsz és elkezded gyümölcsözni, ahogy mondja Jézus a szőlőtő példázatában, a János evangélium 15. fejezetében, hogy így teremjétek sok gyümölcsöt, hogy tanítványaimmá váltok. Sok-sok gyümölcsöt! Ennek az összefüggésében lásd mindazt, amit mondtam, és ennek az összefüggésében hallgasd meg ezt, amit felolvasok, a Máté 28,19–20. versek.

Máté 28,19–20.

19. Elmentén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében,

20. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé, én tivatelek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!

Tehát azt mondod, hogy ó, ez egy kilátástalan feladat, egy elérhetetlen dolog! Ezt így még összefüggésében talán soha nem is láttam az elmúlt sokéves keresztyén pályafutásom alatt, hogy itt a tanítványság összefüggésében mondja Jézus azt, hogy veletek vagyok a világ végezetéig minden napon. Nem csak úgy általánosságban veletek vagyok. Mindig örültem ennek az Igének, hogy Jézus engem soha nem hagy el és dicsőség neki azért, hogy mindig velem van és jó lenne, ha ezt mindenki tudná, hogy mindig vele van az Úr, de itt a tanítványság összefüggésében mondja ezt, hogy elhívlak arra, hogy tanítványokat képezzél és figyelj, nem hagylak el téged sosem! Ott vagyok veled, hogy segítsek, ott vagyok veled, hogy támogassalak ebben, hogy végre tudj hajtani ezt, mert egyedül úgy sem tudod megcsinálni.

Egyedül képtelenek vagyunk rá. A Szent Szellem a segítőnk, nélküle nem vagyunk képesek bevégezni ezt a munkát. Ő segít nekünk személyesen. Ő mondja ezt. Nem vagyunk magunkra utalva. Ez igazán bátorító és igazán könnyeket csal az ember szemébe, hogy ezt nem magunkban kell végeznünk. Nem nekünk kell megfeszülni, erőlködni, kínlódnia, hogy hogyan fogom én ezt bevégezni, hogyan tudom én ezt végrehajtani. Olyan gyülekezetnek kell lennünk, olyan gyülekezeti közösségnek, akik olyan tanítványokat képezünk, akik képesek arra, hogy tanítványokat képezzenek. Hányan jelentkeztek erre? Nem akarlak megijeszteni, de ezt a kézfelemelést az Úr is látta. Dicsőség Istennek! Köszönöm, hogy szolgálhattam felétek!

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com